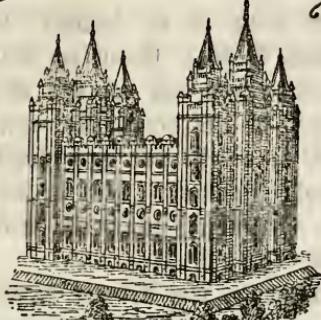


Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

de Sidste.
Hellige.



Sandheden, Kundskaben, Dýden og Troen ere forenede.

Nr. 12.

Ten 15de Juni 1901.

50de Aargang.

Frelst af Naade.

Er Frelse fri for alle? Bibelen tilkendegiver tydeligt, at den er det. Paulus siger, at vor Frelser vil, at alle Mennesker skulle blive salige. (1. Tim. 3, 4.) Johannes fortæller os, at „saa har Gud elsket Verden, at han har givet sin Søn, den Enbaarne, at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortæbes, men have det evige Liv. Thi Gud har ikke sendt sin Søn til Verden, at han skal fordømme Verden, men at Verden skal blive salig ved ham.“ (Joh. 3, 16—17.)

Ere alle Mennesker Syndere? Bibelen siger: „Der er ingen retfærdig, end ikke een.“ (Rom. 3, 10.) „Thi der er ikke et Menneske retfærdigt paa Jordens, som gør godt og ikke synder.“ (Præd. 7, 20.) „Dersom vi sige, at vi ikke have Synd, bedrage vi os selv, og Sandheden er ikke i os.“ (Joh. 1, 8.)

Hvad er Herrens Indbydelse og Forjættelse til Syndere? Han indbyder dem til at komme til sig og lover dem Hvile for deres Sjæle og Tilgivelse for deres Synder. „Kommer hid til mig, Alle, som arbejde og ere besværede! og jeg vil give eder Hvile. Tager mit Aag paa eder og lærer af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmig af Hjertet; saa skulle I finde Hvile for eders Sjæle. Thi mit Aag er gavnligt, og min Vyrde er let.“ (Matth. 11, 28—30.) „Kommer dog og lader os gaa i Rette med hinanden, siger Herren. Dersom eders Synder end vare som Karmesin, da skulle de blive hvide som Sne; om de end vare saa røde som Skarlagten, skulle de blive hvide som Uld.“ (Jø. 1—18.)

Kan et syndigt Menneske frelse sig selv? Apostelen Paulus siger, at „Frelse er en Guds Gave“. (Ef. 2, 8.) Han siger ogsaa: „Syndens Sold er Døden, men Guds Maadegave er et evigt Liv i Kristus Jesus, vor Herre.“ (Rom. 6, 23.)

Bed hvilke Midler blive vi da frelste? Kun ved Guds Maade, hvorved der menes hans Godhed, Kunst og Mildhed. „Thi af Maade ere vi frelste formedelst Troen, og det ikke af eder, det er en Guds Gave; ikke af Gerninger, at ikke Nogen skal rose sig.“ (Ef. 2, 8—9.)

Menes der hermed, at vi ikke bør gøre noget? Bisselig ikke; i det næste Vers siger nemlig Paulus: „Thi vi ere hans Værk, skabte i Kristus Jesus til gode Gerninger, til hvilke Gud forud beredte os, at vi skulde vandre i dem.“ (Ef. 2, 10.)

Hvad er den Guds Gave, som bringer Frelse til Menneskene? Det er Forløsningen, som blev bragt ved Jesus Kristus, hvorved han borttog Verdens Synd. „Thi og Kristus led en Gang for vores Synder, den Retfærdige for Uretfærdige.“ (1. Petri 3, 18.) „Se det Guds Lam, som bærer Verdens Synd!“ (Joh. 1, 29.)

Hvad frelser Kristi Forsoning Menneskene fra? For det første „fra Hølgerne af Adams Overtrædelse, som er Døden“. „Thi efterdi Døden kom ved et Menneske, er og de Dødes Opstandelse kommet ved et Menneske. Thi lige som Alle dø i Adam, saa skulle og Alle levendegøres i Kristus.“ (1. Kor. 15, 21—22.) For det andet fra Synderne, som Mennesket selv begaar, forudsat at det modtager den Maade, som Kristus tilbyder enhver. „Og han er en Forsoning for vores Synder, dog ikke alene for vore, men ogsaa for den ganske Verdens.“ (1. Joh. 2, 2.)

Hvorledes opnaas denne store Gave, Frelse fra Synden? Kun ved at adlyde Jesu Kristi Evangelium; det vil sige ved at gøre, hvad han har befalet. Der er ingen anden Maade. Paulus siger om Kristus: „Og fuldendet blev han alle dem, som ham lyde, Aarsag til evig Frelse.“ (Hebr. 5, 9.)

Frelseren siger: „Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal indgaa i Himmeriges Rige, men den, som gør min Faders Vilje, som er i Himmelene.“ (Matth. 7, 21.) „Dersom I elsker mig, da hold mine Besalinger.“ (Joh. 14, 15.) „Hvo, som har mine Besalinger og holder dem, han er den, som mig elsker; men hvo mig elsker, skal elskes af min Fader; og jeg skal elsker ham og aabenbare mig for ham.“ (Joh. 14, 21.)

Skulle vi dømmes efter vor Tro eller efter vores Gerninger? Skriften bevidner, at Alle skulle dømmes efter deres Gerninger. „Thi Menneskens Søn skal komme i sin Faders Herlighed med sine Engle; og da skal han betale hver for sin Gerning.“ (Matth. 16, 27.) „Thi han skal betale enhver efter sine Gerninger: de, som ved Bestandighed i god Gerning føge Ere og Hæder og Usforkrænkelighed, et evigt Liv; men de, som

ere genstridige og ikke lyde Sandhed, men adlyde Uretfærdighed, skulle vorde Ugunst og Brede." (Rom. 2, 6—8.) „Og jeg saa de Døde, smaa og store, staende for Gud, og Bøgerne bleve opladte; og en anden Bog blev opladt, som er Livsens Bog; og de Døde bleve dømte efter det, som er skrevet i Bøgerne efter deres Gerninger. Og Havet afgav de Døde, som vare i det; og Døden og Helvede afgave de Døde, som vare i dem, og de blev dømte, hver efter sine Gerninger." (Aab. 20, 12—13.)

Hvad vil blive Følgerne af Ulydighed? Apostelen Paulus siger, at den Herre Jesu vil tage Hævn over dem, som ikke adlyde Kristi Evangelium. „Men eder, som trænges, No med os, i den Herres Jesu Abenbarelse af Himmelten med sine Magtes Engle, med Ildslue, naar han bringer Hævn over dem, som ikke kende Gud, og over dem, som ikke ere vor Herres Jesu Kristi Evangelium lydige." (2. Thess. 1, 7—8.)

Apostelen Jakob siger, at vi bedrage os selv, hvis vi ikke gøre, hvad Herren har befalet: „Men vorder Ordets Gørere og ikke alene dets Hørere, med hvilket Jø bedrage eder selv." (Jak. 1, 22.) „Hvad gavnner det, mine Brødre! om nogen siger, han har Troen, men har ikke Gerninger? Mon den Tro kan frelse ham? Dersom en Broder eller Søster er nøgen og fattes den daglige Nøring, men Nogen af eder siger til dem: Gaar bort i Fred, varmer eder og møtter eder; men Jø giver dem ikke det, som hører til Legemets Nødtørst; hvad gavnner det?" (Jak. 2, 14—16.)

Apostelen Johannes giver dette Bidnesbyrd om dem, som adlyde Herren: „Salige ere de, som gøre hans Besalinger, paa det de maa faa Adgang til Livsens Træ og indgaa gennem Portene i Staden." (Joh. Aab. 22, 14.)

Kenses ikke alle Mennesker fra deres Synder ved Kristi Blod? Jo, hvis de følge ham, det vil sige hans Bud. „Og dette er det Budsslab, som vi have hørt af ham og forlynde eder, at Gud er et Lys, og der er aldeles intet Mørke i ham. Dersom vi sige, at vi have Samfund med ham, og vandre i Mørket, da lyve vi og følge ikke Sandheden. Men dersom vi vandre i Lyset, have vi Samfund med hverandre, og Jesu Kristi, hans Søns, Blod, renser os fra al Shnd." (Joh. 1, 5—7.)

Menes der med den Lydighed, som Herren fordrer, kun at tro? Nej; thi sand Tro kan ikke eksistere uden Gerninger. Jesus sagde: „Sandelig, sandelig siger jeg eder: Hvo, som tror paa mig, de Gerninger, som jeg gør, skal og han gøre." (Joh. 14, 12.) „Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal indgaa i Himmeriges Rige, men den, som gør min Faders Wilje, som er i Hinilene." (Matth. 7, 21.) „Men hvi kalde Jø mig Herre, Herre! og gøre ikke, hvad jeg siger?" (Luk. 6, 46.) „Jø ere mine Venner, dersom Jø gøre, hvad jeg besaler eder." (Joh. 15, 14.)

Apostelen Jakob siger ogsaa: „Ligesaa og Troen, dersom den ikke har Gerninger, er den død i sig selv.“ (Jak. 2, 17.) Apostelen siger endvidere: „Vis mig din Tro af dine Gerninger, og jeg vil vise dig min Tro af mine Gerninger.“ (Jak. 2, 18.) Ved at forklare, at Troen uden Gerninger er unyttig og frelser ingen, siger han: „Djævlene tro det ogsaa og scælve.“ (19. Vers.)

Hvilke Gerninger skulle da nødvendigvis ledsage vor Tro, for at den kan være frelsende? Evangeliets Ordinanser, saasom Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse, og alle Retsfærdigheds-Gerninger, som Gud har forordnet. Jesus siger angaaende Omvendelse og Daab: „Omvender eder, thi Himmeriges Rige er kommet nær.“ (Matth. 4, 17.)

Dersom I ikke omvende eder, skulle I alle ligesaa omkomme.“ (Luk. 13, 5.) „Den, som tror og bliver døbt, han skal blive salig.“ (Mark. 16, 16.) Og Apostelen Peter siger: „Hver af eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Hellig-Alands Gave.“ (Ap. G. 2, 38.) Kristus siger angaaende Retsfærdigheds-Gerninger: „Uden eders Retsfærdighed overgaar de Skriftkloges og Fari-særs, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige.“ (Matth. 5, 20.) „Den, som bliver beslandig indtil Enden, han skal blive salig.“ (Matth. 10, 22.)

Apostelen Peter striver angaaende dette Emne: „Beviser i eders Tro Dyd, men i Dyden Kundskab, men i Kundskaben Afholdenhed, men i Afholdenhed Taalmodighed, men i Taalmodigheden Gudfrygtighed, men i Gudfrygtigheden Broderkærlighed, men i Broderkærligheden Kærlighed til Alle.“ (2. Petri 1, 5—7.)

Læres der noget Sted i Bibelen, at Frelse kan opnaas uden Gerninger? De Skrifsteder, som af nogle antages at fremsette en saadan Lære, forstaa de ikke fuldkomment. Paulus og Silas sagde til Stokmesteren, da han spurgte, hvad han skulde gøre for at vorde salig: „Tro paa den Herre Jesus Kristus, saa skal du vorde salig og dit Hus.“ (Ap. G. 16, 31.) De vidste, at Stokmesteren ikke kunde have nogen virkelig Tro uden at adlyde Evangeliets Principper. At han adlød, viser følgende: „Og han tog dem til sig i den samme Stund om Natten og aftenede deres Saar; og han blev selv straks døbt og alle hans.“ (Ap. G. 16, 33.)

Paa Pinsefestens Dag gentog Apostelen Peter disse Ord fra Profeten Joel: „Og det skal ske, hver den, som paafalder Herrens Navn, skal frelses.“ (Ap. G. 2, 21.) Men ved den samme Lejlighed besalede han dem alle at omvende sig og lade sig døbe. (38. Vers.) Paulus siger: „At Mennesket bliver retsfærdiggjort ved Troen alene, uden Lovens Gerninger.“ (Rom. 3, 28.) Det er let at forstaa ved andre Bemærkninger, som han gør i samme Forbindelse, at han hentyder til den jødiske Lov og ikke til Retsfærdigheds-Gerninger, ej heller til Evangeliets Ordinanser. Bibelen lærer intet Sted, at Tro uden Gerninger vil frelse Mogen.

Hvad Kundskab figer Bibelen er nødvendig til Salighed? En Kundskab om vor himmelske Fader og om vor Forløser. „Men dette er det evige Liv, at de kende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus.“ (Joh. 17, 3.)

Kan denne Kundskab opnaas uden ved at adlyde Guds Bud? Det kan den ikke. Apostelen Johannes figer: „Og derpaa vide vi, at vi kender ham, naar vi holde hans Bud. Hvo, som figer: Jeg kender ham, og holder ikke hans Bud, han er en Løgner, og i ham er ikke Sandhed.“ (1. Joh. 2, 3—4.)

Kan der være mere end een Vej til Frelse eller mere end eet sandt Jesu Kristi Evangelium? Nej. Frelseren læerte kun om een Vej, og han oprettede kun een Kirke. Han figer: „Jeg er Vejen, Sandheden og Livet; der kommer ingen til Faderen uden ved mig.“ (Joh. 14, 6.) „Hvo, som ikke gaar ind ad Døren i Jaarestien, men stiger andetsteds over, han er en Thy og en Røver.“ (Joh. 10, 1.) Paulus figer angaaende Kristi eneste Evangelium: „Men dersom endog vi eller en Engel af Himmelnen prædiker eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket eder det, han være en Forbandelse.“ (Gal. 1, 8.) Den samme Apostel figer om Kristi Kirke: „Get Legeme og een Aaland, lige som J og ere kaldte til eet Haab i eders Kald; een Herre, een Tro, een Daab.“ (Ef. 4, 4—5.) Johannes advarer saaledes imod dem, som ikke lære Nødvendigheden af at forblive i Kristus eller at adlyde hans Vare. „Dersom Nogen kommer til eder og fører ikke den Værdom, ham annammer ikke til Huse og byder ham ikke Velkommen; thi hvo, som byder ham Velkommen, bliver delagtig i hans onde Gerninger. (2. Joh. 10—11.)“

Hvis Ordinanser og Besalinger maa adlydes, hvorledes frelses da Menneskene ved Naade, som er en fri Gave? Evangeliets Frelse-Plan er givet af Guds Naade. Den er en Gave til Menneskene. Hvis vi nægte at adlyde, forkaste vi Gaven, der er vort eneste Middel til Frelse. „Jeg skammer mig ikke ved Kristi Evangelium; thi det er en Guds Kraft til Saliggørelse for hver den, som tror.“ (Rom. 1, 16.)

Sandheder, som Guds Ord forkynede.

De Skrifstedere, som allerede ere nævnede, ere, hvad de guddommeligt inspirerede Apostle og Profeter have skrevet eller sagt. De vare Guds Ord til dem, thi disse Mænd „talte, som de vare drevne af den Hellige Aaland“. Og med mange andre Skrifstedere i Bibelen bevise de, at

Frelse er fri for Alle.

Alle Mennesker ere Syndere.

Herren indbyder alle Syndere til at komme til sig, og han lover dem Tilgivelse.

Syndige Mennesker kunne ikke frelse sig selv.

Bed Guds Raade alene opnaas Frelse.

Vi kunne kun blive meddelagtige i Guds fulde Raade ved at adlyde Kristi Evangelium.

Bed Lydighed forstaas at holde Budet saa vel som at tro.

Der findes ikke nogen anden Frelsens-Plan i Bibelen.

Frelse og Opdragelse.

Evangeliet, som frelser fra Synden, kan lignes ved et Opdragelses-Kursus, som frelser En fra Uvidenhed og dens Følger. De to ere hinanden saa lige, at hvis vi forstaa det ene, ville vi ogsaa være i Stand til at forstaa det andet. Somme Tider oprette rige Mænd offentlige Skoler, hvor alle, som ønske Undervisning, kunne modtage denne frit. Vi kunne sige, at ved disse Mænds Raade og Barnhjertighed modtage de, som benytte sig af Tilbudet, Undervisning. Men for at modtage denne Undervisning eller Opdragelse, der tilbydes frit, maa Skolens Regler efterleves, og ingen lader sig indstrive, som ikke er villig dertil. Efter Optagelsen som Elev maa de givne Forskrifter adlydes; ellers vil den søgte Undervisning aldrig opnaas, uagtet den er tilbudt Alle frit.

Noget lignende er det med Frelse i Guds Rige. Den tilbydes Alle frit, men for at gøre Brug deraf maa vi underkaste os Betingelserne for dette Tilbud, og disse ere Lydighed mod Frelserens Lære, som gjorde Frelsen fri for alle Mennesker.

Synd og Gæld.

Synd kan lignes ved en Gæld. Nogle gøre undertiden Gæld og ere ikke i Stand til at betale den. Lad os antage, at en Mand under saadanne Forhold var til sagt af sin Kreditor, og at denne tilbød at eftergive ham Gælden paa visse Betingelser. Kunde en saadan Skyldner vente Eftergivelse af Gælden, hvis han ikke underkastede sig disse Betingelser?

Alle Mennesker ere Syndere for Herren, og de kunne ikke udfri sig selv fra deres Synder. Dog har Frelseren lovet dem Tilgivelse paa de Betingelser, at de adlyde hans Befalinger. Hvorledes kunne vi da forvente Tilgivelse, dersom vi ikke modtage Tilbuddet og adlyde hans Ord?

De nyeste Udgravnninger i Egypten.

Professor Lieblein har i nogle Foredrag meddelt Resultaterne af de nyeste Opdagelser i Egypten, navnlig de Fund, som ere gjorte i 1894—95 af Engelsmanden Flinders Petrie. Man opdagede ved de ara-

viiske Landsbyer Palas og Tuſ over 3000 Grave fra den ældre og yngre Stenalder. I disse Gravene fandt man en Mængde Genstande, saasom Dyrefigurer (Løver, Harer, Nilhest, Høge etc.) samt Genstande, udskaarne i Elfenben, saasom Kamme, forsyrede med Dyrefigurer, Dyrehorn osv., og som formodentlig dels tjente til at kæmme sig ned, dels som Pynt; dette vidnede om, at Kvinderne allerede for 6000 Åar tilbage forstode at pynte sig; der fandtes ogsaa udskaarne Elefantænder samt Ringe, hvilke Genstande formentlig var bestemte til at ophænges som Prydelsser. I en af Gravene fandtes en lille Genstand af Glas, hvilket beviser, at Glasset allerede var kendt i Ægypten, og at det altsaa ikke er en særkist Opfindelse. Af andre Fund kan nævnes Økser, Skraber, Mejsler, Stenringe og Harpuner, Bile- og Læsespidser. Flinteredskaberne fra den ældre Stenalder, saasom Dolke og Søve, hvilke der dels tjente som Vaaben, dels som Verktøj, ere raat udførte, medens lignende Redskaber fra den yngre Stenalder ere meget smukt udførte. Ringe af haard Sten maatte være vanskelige at forfærdige og forudsætte teknisk Færdighed; man antager, at de ere udførte ved Hjælp af et Stykke Træ og Sand. I Gravene fandtes ogsaa en Mængde Vaser af haard Sten og Ler, og paa disse er der indridset Billeder af Vaade eller Skibe, sædvanligvis med to Rahytter; ligeledes fandtes Tegninger af Sejl og Åarer, endvidere af Faner, der muligvis angave Vaadens Ejer eller det Distrik, hvor den hørte hjemme. Paa nogle Vaser er der indridset forskellige Tegn af rette Streger, hvis Betydning man endnu ikke har funden, og de have heller intet Sidestykke paa de ægyptiske Monmenter.

I en Grav, der skriver sig fra Overgangstiden mellem Stenalderen og Bronzealderen, har man fundet en eneste Genstand af rent Kobber, nemlig en Dolk, samt enkelte Sølv- og Gulddgenstande, saasom thinde Guldblader. Af Tegninger eller Udskæringer ses, at de Mennesker, som levede i Ægypten under Stenalderen, havde lyft, glat Haar. De vare altsaa ikke Negre og heller ikke egentlige Ægyptere; thi Stenalderens Mænd ere afbildede med spidst Skæg, hvilket ikke forekommer hos Ægypterne.

Opdagerne af disse Gravene, Flinders-Petrie o. a., antog, at de strefte sig fra et raat Folk, som fra Indien er indvandret til Ægypten; dette er dog fejlagtigt. Stenalderens Folk maa betragtes som Ægypternes Urfolk; de egentlige Ægyptere indvandrede mod Slutningen af Stenalderen.

I sidste Foredrag omtalte Professoren de Fund, der i 1897 vare gjorte af Transmanden de Morgan, nemlig Kongegrave fra Ægyptens ældste historiske Tid. De fornemste af disse Fund vare gjorte ved Byen Nub eller Urab og ved Orbydos.

Bikuben.

Den 15de Juni 1901.

Den evige Gud.

Worcester Spy har en Forfatter, Mr. Frank L. Phalen, som ugentlig skriver om religiøse Emner i de Spalter, der ere betegnede „Redaktionens Bemærkninger“. I et af de sidste Numre skriver denne Forfatter i en Artikel om „det uudsigelige Navn“: „Guds Navn staar i Dag som et forskelligt Begreb fra den Gud, med hvilken Abraham og Lovgiveren Moses vare tilfredse.“

Eftersom denne Fremstilling kommer fra en ortodoks Kilde, føle vi os i høj Grad interesserede, fordi de Sidste-Dages Hellige til forskellige Tider ere blevne brændemærkede af „Orthodoksién“ (de saakaldte rettroende) som Kættere, ja endogsaa som Gudsbespottere, fordi vi paastaa, at Nutidens Begreb om Gud er i Strid med den bibelske Lære.

Mr. Phalen holder for, at den „hebraiske Jehovah“ var et Menneskelig Gud, som kom ned fra de nære eller fjerne Himle og besøgte sine særegne Venner for at se, hvorledes al Ting var, men at Videnskab og historisk Åabenbaring har gjort ham til en Umulighed; han siger: „De gamle Himle og den gamle Ford med de gamle Begreber om Guder og Dæmoner ere bortvegne i Tiden og den udstrakte Besæftning, som regeres af en evig Aand.“

Det synes, som om Mr. Phalen mener, at denne Forandring skyldes Jesu Lære, og det er, hvor det ubegribelige fremkommer. Vor Herre var ikke alene ledet af den mest ophøjede Tro paa Abrahams, Isaacs og Jakobs Gud, men han var det udtrykte Billede af den „hebraiske Gud“. Det nye Testamentes Gud er den samme som det gamle Testamentes, Himmelens og Jordens Skaber, vor Fader og vor Ven. Sandt nok ere Nutidens Begreber om Gud forskellige fra dem, som Abraham og Moses havde, men det er ikke sandt, at Forandringen skyldes Jesu og hans Efterfølgeres Lære. Der kan ikke lægges for stærk Vægt paa dette Faktum.

Det er ikke nogen uoverkommelig Besværighed at udfinde Begyndelsen til dette Nutidens Begreb om Gud, af hvilket den teologiske Verden er saa stolt. Vi kunne følge det tilbage til Augustinus, som levede paa den Tid, da de neoplatoniske og stoiske Filosofer gjorde deres Indflydelse gældende paa Verdens Tankegang, og under disse Indflydelses antager hans Teologi ofte enizar Form. Til ham blev de tre Personer i den berømte athanaisie Trosbekendelses tre Stikkeler, i hvilke den ene Gud aabenbarer sig i sine Forbindelser med Menneskene. Han paastod, at enhver af Personerne var Treenigheden, og endskønt Treenigheden bestaar

af tre Personer, ere de i Virkeligheden det samme Væsen. Og dette Begreb har endnu ortodoks Bekræftelse.

Intet nyt Lys er siden Augustinus' Forklaring blevet fastet paa dette kaotiske Billede af Guddommen af dets endegte. Teologer i Almindelighed trøste sig ved Tanken om, at dens Dunkelheder ere dens højeste Udmærkelse. Den er en Kilde til splidagtige Lærdomme og almindelig Forvirring. Den hele Stillings Urimelighed ses maa ske bedst i de frugtesløse Forsøg paa at undgaa Banseligheden ved at forklare, at Gud er en „uindskräckel Aand“. Thi hvis en Aand er en Personlighed, er dette et modsigende Udtryk. „Uindskräckel“ betyder uden Grænsemaal, medens Personlighed klarligen indbefatter Begrænsning. Intet kan lettere bevise den „ortodokse“ Teologis Hjælpeløshed end en saadan Beskræbelse paa at forklare, hvad den til andre Tider erklærer ubegribeligt og selvfolgelig uforklarligt. Og dette er den elendige Karikatur af Guddommen, som Mr. Phalen holder op til Beundring som saa meget ypperligere end den „hebraiske Jehova“, Abrahams og Moses Gud. Dette er da Videnskabens og den historiske Åabenbarelses Gave til Menneskene, som skal træde i Stedet for den Herre og Gud fra gamle Dage. Hvis der nogen Sinde i Menneskehedens Historie har været Trang til Proklameringen af Englenes Budskab: „Tilbeder den, som har gjort Himmel og Jorden og Havet og Vandenes Kilder“, saa er det nu. Skabelsens Gud var ogsaa Patriarkernes og Israels inspirerede Lovgivers Gud, Profeternes og Kristi Gud, den Gud, som lever og regerer fra Evighed til Evighed.

Ankomst. Følgende Eldster ankom den 3. Juni: David W. Thomsen fra Ephraim, Utah; Niels L. Larson fra Afton, Wyoming; Andrew Anderson fra Murray, Utah, Alle i bedste Velbefindende. Vi byde dem et hjerteligt Velkommen.

Beskikkelse. Ovennævnte Eldster bestilles til at virke i følgende Konferencer: D. H. Thomsen i Københavns, N. L. Larson i Göteborgs og And. Anderson i Stockholms Konference. Eldste R. Masmussen, som siden den 22. April har besøgt Slægtingne i Danmark, kaldes til at virke i Trondhjems Konference. Lokal-Eldste Rudolf G. W. Herr kaldes til at virke i Københavns Konference.

Eldste Josef J. Cannon kaldes til at præsidere over Stockholms Konference og Eldste Enok C. Lybbert over Trondhjems Konference.

Forslyttelse. Eldste Niels D. Gyllenstog forslyttes fra Stockholms til Skånes, Julius B. Christensen fra Københavns til Aarhus', J. N. Christiansen fra Aarhus' til Trondhjems og Thomas A. Frederiksen fra Trondhjems til Kristianias Konference samt Lorenzo Andersen fra Island til Kristianias Konference.

Aflosning. Følgende Aeldster ere hæderligt løste fra deres Missionsvirkomhed med Tilladelse til at rejse hjem til Zion: Noah. A. Larson fra Kristianias, Charles C. Rønnow og J. M. Lauritzen fra Trondhjems Konference.

Addrag af Korrespondance.

Det glæder os at kunne meddele „Stjernen“'s Læsere, at vi fra Jerusalem have modtaget Brev fra Aeldste Andreas Peterson; han meddeler deri, at han har redet i 8 Dage fra Damaskus til Jerusalem, og at han derfra har besøgt Jeriko og Bethlehem; hans Forventninger ere paa en behagelig Maade blevne overtrufne. Vi haabe i en nær Fremtid at kunne meddele nærmere Oplysninger angaaende denne interessante Rejse.

Redaktionen.

Konferencen i Bergen.

Lørdag den 11. og Søndag den 12. Maj afholdt de Sidste-Dages Hellige Konference i Lokalet i Kong Oscarsgade 5. Konferencen begyndte Lørdag Aften kl. 8 og aabnedes med Sang og Bon, hvorpaa Præsident P. N. Garff bød de Forsamlede Velkommen og nedbad Guds Velsignelse over Konferencen. Følgende Aeldster fra Zion vare til Stede: J. L. Mc. Murrin af det europæiske Præsidentskab; A. L. Skanchy, Præsident over den skandinaviske Mission; C. D. Fjeldsted af Præsidentskabet over de Halvfjerds; Søster Josefine Booth af den skotske Mission; J. M. Christensen, E. J. Bell, Anton H. Jensen, J. P. Fugal, Crastus Scowsen, John H. Berg, Peter Jensen, Josef Nielsen, Andrew A. Jensen, N. C. Mortensen, E. J. Jørgensen og Christian Frøisland.

Anton H. Jensen talte om Tegnene, Kristus gav sine Disciple. J. P. Fugal talte om Guds Rige. Præsident Skanchy sagde, at han var født i Trondhjem, og at han forenede sig med Kirken i sine unge Aar. Han havde rejst i mange Aar og prædiket Evangeliet paa Norges Øyster og glædede sig ved Bejligheden, han havde til igen at kalde Syndere til Omvendelse. Præsident Garff sagde, at han var Gud taknemmelig for Evangeliets Lys.

Mødet sluttedes med Sang og Bon.

Konferencen fortsattes Søndag Morgen kl. 10 og aabnedes med Sang og Bon.

J. M. Christensen sagde, at Missionærerne længes efter Konference, hvor de kunne modtage aandelig Føde. Præsident A. L. Skanchy foreslog derpaa Kirkens almindelige Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro

og Bønner samt Præsidentstabet over den europeiske Mission, A. L. Skanchy som Præsident over den skandinaviske Mission og P. N. Garff som Præsident over Bergens Konference; alle Forslag vedtages enstemigt. Præsident Mc. Murrin sagde, at vi burde lære Kirkens Organisation saa vel som Tros-Artiklerne og Evangeliets første Principper og sætte et godt Eksempel for vores Medmennesker. Koret sang en Salme.

Præsident C. D. Fjeldsted udtalte, at de Sidste-Dages Hellige påaftaa det samme som de Hellige i gamle Dage, nemlig at de modtoge Åabenbaring fra Gud og forlade sig ikke paa Menneske-Wisdom. De Sidste-Dages Hellige gøre Krav paa at have de samme Embedsmænd og den samme Fuldmagt, som fandtes i Apostlenes Dage; Josef Smith og Oliver Cowdery modtoge det aaroniske Præstedømme ved Johannes den Døber, og dette skal aldrig mere borttages fra Jorden; han bar et kraftigt Bidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og sagde, at Jesus Kristus aabenbaredes sig personlig til Josef Smith, samtidt at Gud endnu aabenbarer sin Vilje til sit Folk.

Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Konferencen fortsatte Kl. 4 og aabnedes med Sang og Bøn. Eldste Peter Jensen sagde, at det er gennem Åabenbaring, vi modtage Herrens Vilje angaaende hans Folk. John H. Berg talte om Josef Smiths Profetier, som ere opfylde. Søster Booth sagde, at det er en stor Belsignelse, at Herren aabenbarer sin Vilje til os, og talte om Evangeliets første Principper. Koret sang en Salme. Graftus Scowsen sagde, at Mennesket frelses ikke ved Tro alene; men alle skulle dømmes efter deres Gerninger. Præsident A. L. Skanchy glædede sig ved Eldsternes Bidnesbyrd; de vare udsendte for at prædike Omvendelse, og de vare villige til at gøre det samme til at besegle deres Bidnesbyrd med deres Blod, om det var nødvendigt. Der er omtrent 2000 Eldster, som prædike Evangeliet i de forskellige Verdensdele. Præsident P. N. Garff sagde, at Apostlene gjorde ikke Krav paa at være uden Synd; ejheller gøre vi. Det er ved Lydighed, at vi opnaa Frelse. Han talte om Evangeliets Indlemmelses-Principper.

Mødet sluttedes derpaa med Sang og Bøn.

Konferencen fortsatte Kl. 8 og aabnedes som sædvanlig. Josef Nielsen sagde, at Konferencen var en stor aandelig Fest. Andrew Jensen udtalte, at vor Tro lærer os at være forenede. E. J. Jørgensen talte om Tro og Omvendelse. N. C. Mortensen omtalte Forløsningen, som var bragt ved Kristus. E. J. Bell bar Bidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Præsident Mc. Murrin talte om den store Fremgang, som de Sidste-Dages Hellige gøre næsten alle Begne; omtrent 2000 Missionærer tilbringe 2 eller 3 af deres bedste Aar paa Mission; de forlade Fader, Moder, Søster, Broder, Hustru og Børn og opofre deres Midler og deres Liv, om det er nødvendigt, for at fremme Herréns Sag. Han

citerede Skriftsteder om, at Engle besøgte Jorden i gamle Dage, og var Bidnesbyrd om, at de havde besøgt Jorden i vore Dage. Præsident C. D. Fjeldsted havde lyttet til Aeldsternes Bidnesbyrd med stor Glæde. Han talte om de Helliges Belsignelser i gamle Dage og spurgte, hvad godt det vilde gøre os at se et Bord dækket med fine Retter, naar det ikke tillodes os at deltage i Rydelsen af dem. Og hvad Fordel have vi af at læse om de store Belsignelser, som blev de gamle Hellige tildele, hvis vi ikke selv kunne modtage lignende. Han talte om Nebukadnezars Drøm og sagde, at den lille Sten, som omtaltes der, ruller fremad og vil fylde hele Jorden. Dette Folk bygger store Stæder og opdyrker store Landstrækninger; hvis de holde Guds Besalinger, ville de gøre endnu større Fremstridt.

Om Mandagen afholdtes Præstedømsmøde, hvor mange Lærdomme blevne givne, og Rapporterne udviste, at følgende Arbejde er bleven udført siden sidste Konference: 13,353 Skrifter og 652 Bøger udsprede; 13,145 Fremmedes Huse besøgte; 2,559 evangeliske Samtaler og 351 Møder afholdte; 17 døbte. Aeldsterne blevne bestikfede til at arbejde som følger: i Egersund Graastus Scovsen og J. H. Berg; i Stavanger J. W. Christensen og C. J. Bell; i Hougersund Peter Jensen og Josef Nielsen; i Aalesund Anton H. Jensen og J. P. Fugal og i Bergen Andrew A. Jensen, N. C. Mortensen, A. F. Jørgensen og Christian Frøisland.

Om Aftenen kl. 8 afholdtes et Søndagsstole-Møde, hvor de forskellige Klasser udviste deres Fremgangsmaade og modtoge gode Raad og Opmuntringer fra Præsidenterne A. L. Skanchy og C. D. Fjeldsted samt Søster Booth.

Tanker om Døden.

Hvis Evangeliet ikke var af uvurderlig Værdi som Leve-Regel — en Befæstning i Kristiens Time, en Vejleder i Forlegenheder, en Begejstrer til Udførelsen af gode Gerninger — saa vilde det dog være en „kostelig Perle“, naar vi staa foran Døden, Graven og Evigheden. Ingen menneskelig Filosofi har nogen Sinde været i Stand til at indtage dets Plads. Ingen saadan Filosofi kan gøre det.

Det er Evangeliet, der har lært Menneskene ikke at sørge som de, der intet Haab have. Det har lært os, at Døden er kun en Forandrings fra det nuværende dødelige Livs Tilstand til en anden, der er højere og mere fuldkommen; at den er Barnets Tilbagekomst hjem til Faderen efter en vel udført Mission. Den er ingen Tilintetgørelse; den er ikke nogen Opløsning af Bevidstheden; den er ikke Livets Ophør, men dets Fortsættelse.

Der findes udførlige Beviser i Evangeliet paa, at de, som med Tro-

fasthed have tjent Gud paa Jordens, ogsaa efter Døden ere bestaetigede paa denne Maade, at de føle Interesse for Guds Riges Anliggender paa Jordens, og at der eksisterer Midler, hvorved de kunne modtage Underretning om de Helliges Prøver og Sejre og deres Kamp og Strid i denne Tilværelse. Medens vi sørge over deres Bortgang, er der alt en Mulighed for, at de glæde sig i Genforeningen med de kære, som ere gaaede forud, og deres Bestræbelser ville uden Twivl være rettede paa at gøre denne Forening til Genstand for uudsigelig Glæde.

Her mødes Venner, og her skilles de, men det har ingen Indflydelse paa Forholdet imellem sande Venner. Døden er kun en midlertidig Adskillelse. Medens En forbliver i denne Tilværelse og en Anden maa gaa til den næste, ere dog begge i deres himmelske Faders Hus og i Virkeligheden kun adskilte ved et tyndt Slør. Naar dette borttages, efterhaanden som en og anden indgaar til den himmelske Sfære, vil Genforeningen vare for evigt, thi Døden er da ikke mere.

(Deseret News.)

Mange Aarsager!

(Fortsat fra Side 160.)

Hr. Taylder siger, at „naar vi læse Mormons Bog, finde vi intet deri“ med Undtagelse af det, som er kopieret fra Bibelen, der kan tilkendegive, at den er en Abenbaring fra Gud. Hvad skulle vi da sige om dens underfulde historiske Beskrivelser, dens paa hinanden følgende Historier om Dommere og Regenter, dens Beretninger om Krig og Lovs Overtrædelser, dens Forventning af Messias og Forhaabningens Opfyldelse? Og hvad skulle vi sige om de Fakta, at den bekræfter de gamle eller asiatiske Skrifter, og at dens Sprog paa flere Steder er bleven taget som et Bevis paa Uddannethed og dens ugrammatikalske Udtryk som et Bevis paa dens sildige Oprindelse. Maaske vor Kritiker vil fortælle os, hvad Tid de gamle Skribenter begyndte at blive paavirkede af Nutidens Reglementer og grammatiske Anordninger. Faktisk ere andre Indvendinger lige saa intetsigende og grundløse som Spaulding-Historien, om hvilken Kritikeren siger: „Vi have usforkastede og troværdige Beviser for dens virkelige Oprindelse, og dermed ender det bestridte Spørgsmaal“.

De Sidste-Dages Hellige have ikke fremkaldt nogen Strid, de have modtaget Optegnelsen som hellig, de ere udenfor Striden, deres Vidnesbyrd og Erfaringer ere jævntløbende, og uden om deres Vidnesbyrd har Oldkyndigheden og andre Grene af videnskabelig Undersøgelse stadsætst det Faktum, at længe før vor Histories Begyndelse var det amerikanste Fastland befolket af mægtige Nationer, hvis Levninger og Kæmpeværker

ere fundne i en saadan Overflodighed, at de retsordiggøre fremragende Mæneds gunstige Betragtninger om denne Optegnelse, hvilken, fremkommet som den er ved en ulærd og uerskønn ung Mand, har afgivet en Løsning paa mangt et knudret Spørgsmaal, der er af større Værdi end alle de Lærdes Spekulationer.

„Mormonismen“, siger vor Kritiker, „gør Krav paa vedvarende Åabenbaring.“ Hvad saa? Er Herrens Ord ikke onnæfligt, nødvendigt og væsenligt til Begyndelsen og Oprættelsen af Guds Rige paa Jordens, til hvilket saa Mange se hen og bede for? Indbildet han sig, at dette kan gøres ved at læse Skrifterne, eller skal det gøres af de eksisterende Kirke-Samfund eller af nogle af dem? Eller skulle Mænd anføge Statens lovgivende Forsamling om Beskyttelse for et saa storartet Værk? Visse ligen maa der være specielle Redskaber (Mænd) og overordentlige Meddelelser — ved Åabenbaring! Det hele Argument er fejlagtigt, eller, hvis det er korrekt, saa er Biblens Udbredelse alene nødvendig, og Vi stand fra dens Fortolkere i Kirker, Kapeller og Opdragelses-Anstalter er overflødig, om end de koste nof saa meget.

Kritikeren siger, at „Mormonerne“ nægte, at „Gud er en Aand“ — de sige, at Mennesket blev støbt og endnu er i Guds Billede, Aand og Legeme, eller ogsaa er Hr. Tahlders Bog (Bibelen) Usandhed; om Jesus sige de, at „han var Faderens Herligheds Afglans og hans VæSENS udtrykte Billede“; med denne Tanke eller Åabenbaring ere alle Kritikerenes Citater i Harmoni, og det er en lige saa stor Umulighed for det menneskelige Øje at se den menneskelige Aand, som det er at se vor store Fader, selv om hans Herlighed var saaledes beskygget, at lave Aander kunde iagttage ham.

Kritikeren giver en stor Blads til den store Apostel og Filosof Orson Pratt; men denne kan ikke saares af Wittighed og Sofisteri, endstønt lige saa sand efter Skriften, som Hr. Tahlder er saarbar og hengivet til falsk Angivelse, Fordrejelse og selvgjort ugyldig Bedømmelse af en Mand som er bedre end han selv.

Kritikeren siger, at „Mormonismen nægter Aandens Tilværelse og gør Mennesket til en blot Materie.“ Det er ikke materielt; vi vide, at Mennesket er i Besiddelse af moralske og aandelige Egenskaber, og i Hølge dets individuelle Begavelse er det ansvarligt for sammes Brug eller Misbrug, thi ethvert Menneske vil blive dømt efter og for „de Gerninger gjorte i Legemet, hvad enten samme ere onde eller gode.“

Vor Kritiker siger, at „Mormonismen nedværdiger Mennesket og vancerer Gud.“ Er det da nedværdigende at fortælle Menneskene, at de ere udsprungne fra Guddommen, og at de skulle indvi alle deres Kræfter til at gøre denne Oprindelse al mulig Ære? Er det vancerende mod Gud at antage deres Forløzers Bøn, at „de maatte være eet med ham, ligesom han var eet med Faderen,“ og at de kunne (om de ere trofaste)

forvente at blive herligjorte med den samme Herlighed, som han (Jesus) havde hos Faderen, før Verden var?

Kritikeren er besværet over, at „Mormonerne anmassé sig Præstedommet,” og at „Ingen ere Præster, medmindre de ere kaldte ved Åabenbaring.“ Men er det ikke mere anstændigt og mere lovgyligt, end det er for Mænd at anmassé sig Præstedømmet ved deres egen Vilje? Er det ikke bedre at tro, at „Ingen tager sig den Øre, uden han er kaldet af Gud, ligesom Aaron var?“ Er det ikke ødlere at være i Stand til at sige: „Derfor ere vi Sendebud i Kristi Sted, som om Gud formanedt formedelst os; vi bede i Kristi Sted; lader Eder forlige med Gud.“ (2. Kor. 5, 20.) Er det ikke bedre, at der siges til os: „J have ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt eder og sat eder, at J skulle gaa hen og bære Frugt, og eders Frugt skal blive ved; at hvad som helst J bede Faderen i mit Navn, skal han give eder?“ (John. 15, 16.) O, min Ven, „dette Liggendefæ have vi i Verkar, saa at den overvættet Kraft maa være Guds, og ikke af os.“ (2. Kor. 4, 7.)

Vor Kritiker tænker eller udviser i det mindste ved sin tvetydige Spot, at han tror, at i den apostoliske Uddeling kunde enhver døbe, give Haandspaalæggelse og uddele Gladveren uden Hensyn til Kaldelse eller Lovgyldhed, hvilke Handlinger i mangfoldige Tider ere blevne udførte og vedblivende udføres i Herrens Navn. Men guddommelig Bekræftelse til Embedets Forvaltning var nødvendig tidligere saa vel som nu for at gøre en Handling gyldig, ja, selv i større eller mindre Byer er officiel Sanktion nødvendig for vedkommende Embeders Udsøvelse, hvor meget mere saa i Guds Rige!

Kritikeren er lige saa ubillig og uørlig angaaende Salvessens Brug, som han er med Hensyn til mirakuløse Gabns Øjensynlighed. Bibelen (hans Bog) siger: „Er Nogen iblandt eder syg, han skal til sig de ældste af Menigheden, og de skulle bede over ham og salve ham med Olje i Herrens Navn. Og Troens Bon skal frelse den syge.“ Maatte vi sige her, at „hvad Gud har til sammenføjet, lad intet Menneske adskille“; eller skal Kristi Eksempel efterfølges, som i sin sidste Besignelse forjættede Apostlene, at de skulle „lægge Hænderne paa de Syge, og de skulle helbredes.“ og at „disse Tegn skulle følge dem, som tro.“

J et andet Angreb paa Mormonismen siger vor fromme Kritiker: „De (Mormonerne) tilskrive en Kraft til Daabens Sakramente, saaledes som deres Embedsmænd forrette det, for hvilken vi intet Bevis have i Skriften,“ og dog siger han, efter at have kaldt Daaben et Sakramente, „den er kun en religiøs Ceremoni“; han drager saaledes Kristi Fuldmagt i Twivl, der siger: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aland, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ Denne hellige, virkende, bydende og stønne Ordinanse kaldes „kun en religiøs Ceremoni“ af denne antikristne Modstander, uagtet den er bekræftet med Eksempel,

Befaling og Brug, ja, endog Johannes' Daab blev forkyndt at være nødvendig for at fuldkomme alt, hvad Ret var.

I denne sidste Udgave (1900) siger Kritikeren, „at Polygami er blevet lært aabenlyst og praktiseret som en Pligt af Mormonerne,” skønt hele Verden — ham undtagen — ved, at det helt og holdent har været tilfidesat i over ti Aar baade ved Loven og Kirkens Autoritet. Kritikeren citerer jublende fra Mormons Bog, men angaaende det samme Emne forglemmer han at citere 2. Sam. 12, 8. fra hans egen Nettесnor.

Kritikeren er ude af Sporet i hele sin Brochure, der er fuld af falske Fremstillinger, ubillige Slutninger og misvisende Angivelser, og han har sin Kundskab om Mormonismen fra Nygter og Formodninger. Den hele Række af Sindvendinger hviler paa urigtige Betragtninger og er lige saa grundlos som Spaulding-Historien og hans Meninger om „Mormonerne” og deres Karakter. Nogle saa Ugens Ophold iblandt Folket i Utah vilde vise ham, at de ere et gudfrigttigt Folk, der elsker Ret og Sandhed, ere hengivne og helligede til Jesu Kristi Tjeneste, tro paa Bibelen og modscette sig med al Magt al umoralst Opsørrel, flittige i deres Livs-Opgave, selvopofrende for deres Religion, Kundskabsudbredere, som bygge Skoler og Kollegier, Velhndere af Kunsten og Elssere af Musik; de udgøre et Antal af omtrent en halv Million i Bjergenes Dale; de have sekulariserede Skoler, der ere gratis for alle, og i Søndagskolerne opdrage de et hundrede og fem og tyve Tusinde Børn i Principper, der lede til det evige Liv; de udsende hvert Aar iblandt Nationerne omtrent et Tusind Missionærer for at forkynde Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse til en vanTro Verden og opsoge stedse dem, som vente paa og virke for Menneskens Søns anden Tilkomstelse og søger at opbygge hans herlige Rige, der skal bestaa evindelig.

(Millennial Star.)

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,- om Året portofrit.

Innehold.

Frelst af Naade	178	Uddrag af Korrespondance	186
De næste Udgavninger i Egypten	182	Konferencen i Bergen	186
Ned. Bem.:		Tanker om Døden	188
Den evige Gud	184	Mange Narjager!	189
Antomst, Besiddelse, Forslyttelse og Afsløring	185		

København, 1901.

Udgivet og forlagt af A. Q. Skandhy, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Truket hos F. E. Bording (B. Petersen).